

derfor, ere lige saa flette, som han anseer de Grunde for at være, der ved anden Behandling bleve fremsatte fra vor Side til Forsvar for vor Mening. Hvad er det egentlig, der er Tale om, naar man seer rigtigt til og ikke fortaber sig i lutter Theorier, som tildeels ere vigtige? Der er sat for visse Embedsmænd visse bestemte Summer, hvormed de skulle lønnes, og efter hvert tredie Aars Tjenestetid skulle disse Summer forhøies med et vist bestemt Beløb. Om Fortolkningen heraf kan der aldeles ikke opstaae nogen Uenighed, men Alt, hvad der kan opstaae Tvivl om, er, saavidt jeg troer, to Ting, nemlig for det Første, om Alderstillaaget skal indtræde til en vis given Tid, lidt før eller lidt senere, og dernæst, om Beregningen af Sædtillaaget er fuldstændig rigtigt udført efter Lovens Mening (Tscherning: Der kan blive Spørgsmaal om Kumulation!). Ja, der kan opstaae Spørgsmaal om Kumulation i § 3 af Loven af 12te Januar 1858. Det forekommer mig imidlertid, at Bestemmelserne herom i denne Lov ere saa klare og have vist sig at være det i den Tid, Loven har været gjældende, at der ikke derom er opstaaet nogen alvorlig Tvivl.

Dernæst skal jeg bemærke, at vor konstitutionelle Erfaring stadigt har ført os dertil, at det er at antage, og at det ogsaa fremdeles vil finde Sted, at hvor der i et enkelt Tilfælde kunde være en virkelig Tvivl, er vedkommende Finansminister i Regelen mere tilbøjelig til at løse denne Tvivl i den vedkommende Embedsmænds Favn, end omvendt og i alt Fald vil han være den, der bedre end nogen Anden vil kunne sætte sig ind i Lovens hele Aand og enkelte Bestemmelser og kunne gennemføre disse efter den Fortolkning, der virkelig er den rette. Derom er det jo, at hele Spørgsmaalet dreier sig, og det er altsaa kun et underordnet Punkt, der er Gjenstand for Strid. At sige, at Embedsmændene blive retløse ved Udvælgets Forslag, er en af disse Paastande, der klinge overordenlig stærkt, men som virkelig ikke kunne opretholdes, naar man seer lidt nøiere til. De blive desuden saameget mindre retløse, hvad de omhandlede Spørgsmaal angaaer, som en Embedsmand, der virkelig troede, at der ikke var skeet ham hans fulde Ret,

aabenbart ved et Andragende til Rigsdagen vilde vinde al mulig Understøttelse til at faae Sagen nærmere undersøgt ved, at Andragendet blev henviist af Rigsdagen til vedkommende Minister. Vi have jo Exempel paa, at Saa-dant er skeet, og vedkommende Minister vil da have Opfordring til at underkaste Spørgsmaalet fornøjet Overveielse. Derved vil altsaa Alt, hvad der med Hensyn til det hele Spørgsmaals Stilling bør tages Hensyn til, være varetaget. Den ærede sidste Taler nævnte ogsaa Borgernes Rettigheder, men jeg har netop gjort opmærksom paa, at som Statsborger har Embedsmanden akkurat de samme Rettigheder som enhver anden Borger. Det, der her er Tale om, er Fortolkningen af en Lov, der bestemmer hans Løn. Det er ikke Borgerrettigheder, her er Tale om, men Rettigheder, han har vundet som Embedsmand, og som Ingen har tænkt paa i nogen Maade at beståre. At det skulde føre til en afhængig og uselbstændig Embedsstand, at denne Lov henstiller til Finansministerens Afgjørelse, om en Embedsmand skal have et Alderstillaag af 100 Rd. et Aar før eller senere, eller om han et enkelt Aar skal have 5 eller 10 Rd. mindre i Sædtillaag, end han mener, han bør have, det kan jeg umuligt troe. Det er dog at stille denne Sag altfor meget paa Spidsen, naar man vil bruge sliige stærke Udtalelser ved Angreb paa saa simple Bestemmelser (Tscherning: Der behøves ikke mere end 5 Rd. til at gjøre dem uselbstændige!) Jeg troer dog ikke, at nogen Embedsmand vil føle sig afhængig eller uselbstændig, hvad enten et Saadant Spørgsmaal bliver fortolket af vedkommende Minister til hans Fordeel eller ikke. Naar nu den ærede Taler ikke kunde finde, at, hvad her er foreslaaet, er det Samme, som staaer i den omtalte § 7 i Loven af 1861, saa kan jeg efter nærmere at have undersøgt denne Paragraf ikke Andet end bemærke, at naar man siger, at der ikke er en Løbels Forskjel, saa er det for stærkt sagt, men jeg vil sige, at nærværende Paragraf i sin Anvendelse ikke vil blive synderlig forskjellig fra, hvad der er bestemt i den omtalte § 7 angaaende Sædtillaag. Sagen vil som sagt kunne udstrækkes noget videre nemlig til Spørgsmaalet